

пешаци, после пак дълъг вървуляк конници, краят им не се виждаше. От време на време вятърът донасяше неясен глъч и тропот, звън от оръжие и конско цвилене.

Момчето изтръпна. Мисълта му трескаво работеше. Дорде стигнат до тук имаше още най-малко три часа. А българите за един час можеха да се изкачат до крепостта и да заемат по-удобно положение. Те мислеха, че в нея има само слаба гръцка стража, ала там бяха събрани педдесет копия. Това трябваше българите веднага да го узнаят. Матей отново почна съвсем тихо и предпазливо да се смъква надолу, като се стараеше да не поглежда към придошлата река, която блъскаше буйните си синьозелени води и се разбиваше на снежна пяна в основата на крепостта. След това преплува реката и се намери на отсрещния бряг. Притулен зад нацъфтялите храсти бял глог, той пропълзе докато можа, след това удари в бърз и силен бяг по посока на Самодивските извори.

В това време българската войска се бе напълно приготвила за поход. За последен път войводите бяха събрани около царя, в тръпно нетърпение да се предприеме нещо. Бавенето, неизвестността стягаха сърцата им в смъртна възбуда.

— Аз смятам, че ще бъде по-добре ако направим широк завои и минем зад крепостта, като пресечем река Банска над селото, за да не възбудим вниманието на стражата, която гърците може би са поставили в твърдината при първото си нападение. Преди два дни, тук пристигнал техният отряд и унищожил нашия гарнизон, който не бил подготвен за нападението. А сега те чакат главното ядро, което се движи по-бавно. Вниманието им е насочено по посока на тяхното напредване. Ала те могат да забележат и нашето движение. Затова нека бъдем предпазливи... — каза севастократор Александър. — Ей сега се върнаха трима от изследвачите. Намерили един овчар в гората и го разпитали. Бил с отрязан език, понеже гърците го забелязали, че ги видял. И, за да не ги изкаже... Разправи ни с ръце — нещастникът. Оставили го жив,